

Книжката се разпространява безплатно, но ако желаете и имате възможност, може да дарите нещо, за да ни помогнете с разходите за разпечатването

СЪДЪРЖАНИЕ:

Анархия, не Анархизъм	3
ПОЗНАЙ КОЙ Е ЛУДИЯТ?	4
Групата на Осемте	6
Солидарност	7
Автостоп	11
Съвети за екологично ежедневие	15
Истината за цирковете и зоопарковете	16
Интервю с Res Gestae	19

Здравейте приятели. Дойде пролетта, долетяха първите щъркели, а с тях и петия брой на КАТАРЗИС. Искаме да благодарим на всички, които ни подкрепят и помагат за разрастването на съпротивата. Нашият колектив се е посветил на борбата за пълно освобождение, за унищожаването на капитализма, йерархията, идеологиите, човешките страдания и преди всичко, превръщането на живота в забавна и безгрижна игра, която да се играе за най-високи залози. Да, ние сме идеалисти, безнадеждни романтици (едновременно безнадеждни и романтични), но този идеализъм ни позволява да действаме, докато други са парализирани от тяхното отчаяние, от техния “реализъм” и цинизъм. Мислим, че е по-добре да вървим заедно с лудите “Донкихотовци”, без значение какви са шансовете за успех и оцеляване. Ако живеем, нека бъде така, че да смажем всички царе и господари, да скъсаме веригите, които ни ограничават и да танцуваме щастливи през целия си живот.

Всички материали включени в “КАТАРЗИС” са използвани без разрешение от техните автори. Няма запазени права. Чувствайте се свободни да използвате всяка част от книгата, както намерите за добре.

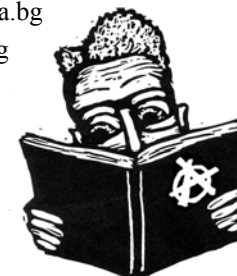
Интересни места в Internet:

На български:

www.music.a-bg.net
www.anarchyfuture.a-bg.net
www.bulgaria.indymedia.org
www.a-bg.net
www.savanne.ch/svoboda
www.zazemiata.org
www.bluelink.net
www.radr.net/ZBG
www.vegetarianstvo.hit.bg
www.vegebg.org
www.gorichka.bg
www.iwns.org

На английски:

www.crimethinc.com
www.crimethinc.net
www.infoshop.org
www.signalfire.org
www.indymedia.org
www.foodnotbombs.net
www.earthfirst.org
www.greenanarchy.info
www.peta.org
www.nocompromise.org
www.animal liberationfront.com
www.freegan.info
www.clownarmy.org
www.adbusters.org
www.stencilrevolution.com
www.rootsofcompassion.org

ЗНАНИЕТО Е ОРЪЖИЕ. ДА СЕ ВЪОРЪЖИМ!

Може да изпращате коментари, критики, идеи, материали и любовни писма до:

katarzis@riseup.net

Тази книжка като цяло няма да промени нищо. Текстове в нея са просто безсмислени изречения, ако забравим контекста или условията, при които живеем. Надеждата разчита на нас. На този етап от значение са единствено действията.

Не трябва да допускаме нашите текстове да ни държат настрана от бойното поле. Ние не сме философи, нито известни писатели, пълни с теории. Ние сме армия от осъзнати мечтатели. Пишем, за да дадем глас на нашите виждания и идеи, но и правим всичко възможно, за да изживеем мечтите си във всекидневния живот. Винаги се опитваме да подплатим приказките си с действия. В противен случай не бихме представлявали нищо, дори бихме били позле от тези, на които сме им вдигнали мерника. Можем да се справяме и по-добре. Винаги можем да направим нещо повече, от това, което вършим.

Не може да обърнем гръб точно сега... вече е твърде късно за това. Ще продължим по пътя, който сме поели. Следваме сърцата си. Живеем просто, така че други да могат просто да живеят. Жертваме се за тези, които обичаме истински. Борим се като войни. Ние сме на фронтовата линия, борейки се за пълно освобождение.

Третата световна война е започнала много отдавна. Техните войни не са наши войни. Нашата война е точно срещу тези, които създават глупави войни, основани на раса, религия, икономика, пол, сексуалност, вид.

Отказът никога не е бил решение. Ние все още сме тук. Подготвени за битка. Готови за сблъсък. Не се плашим от техните оръжия за масово унищожаване. Ние сме свикнали с тях, защото сме родени под тения Райх.

**Свобода за потиснатите!
Любов! Уважение! Освобождение!
Войната е в разгара си!**

Анархия, не Анархизъм

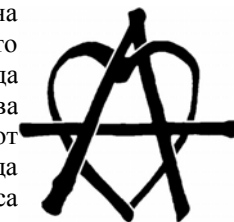
Анархизмът трябва да е синоним на анархията, но не е. Анархизмът е станал неизменна доктрина на революцията, поставена с езика на мислителите от 18 и 19 век. Той вече не е идея, а *нещо*, в което да се вярва. Анархизмът се е превърнал просто в една програма, социална система, а не преживяване или нов начин на живот.

Да се каже, че анархистите се записват за анархизъм, е все едно да се каже, че пианистите се записват за пианизъм. Няма Анархизъм – но има анархия, или по-скоро има анархии.

От както съществува властта, духът на анархията също е с нас. Робите и диваците, които са се били с римляните за свободата си и са живели в равенство и братство, майките, които са отгледали дъщерите си така, че да обичат своите тела напук на всичките реклами с кльощави манекенки, ренегатите, които са боядисали лицата си и са изхвърляли чай в Бостънското пристанище, и всички други, които са поели нещата в свои ръце: те са били анархисти, без значение дали са се наричали Рантери, Квакери, Комунари, Синдикалисти, Food Not Bombs. Днес има много анархисти, както има и много ученици бягащи от часове, хитри родители мамейки с данъците и сметките, жени учещи се да поправят велосипеди, любовници желаещи да разчупят установените норми и правила. За да бъдат анархисти не е нужно да гласуват за “анархистка” партия: анархията е начин на съществуване, начин да отвърнеш на заобикалящите те условията и да се свържеш с други, *клас* на човешко поведение... а не “работническата” класа!

Забравете за историята на анархизма като идея – забравете брататите чичковци, които са написали анархистките теории. Не отричаме техния труд и борбата, която са водили, даже им се възхищаваме. Но едно е да създадеш език, за да опишеш нещо, а съвсем различно е да го изживееш. Не става въпрос за теории или формули, за герои или биографии – става въпрос за *вашия* живот. Анархията е нещото от значение, навсякъде където се появява, а не настолния анархизъм, който е едно специализирано учение за свободата! Съществуват самозвани анархисти, които през целия си живот не са изпитвали и ден, изпълнен с анархия – за това трябва да знаем, до колко да им се доверяваме по този въпрос!

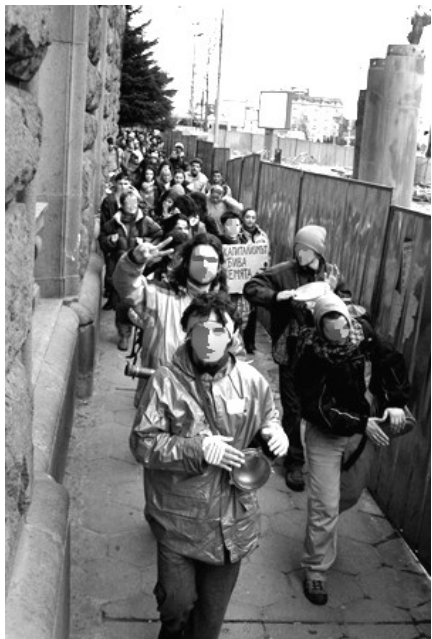
И така, как действа анархистката утопия? Това не е утопична визия, нито програма или идеал, на които да служим; това е просто начин да действаме, подход към взаимоотношенията, начин да решаваме проблемите сега. Да си анархист не означава, че трябва да вярваш в анархията, а просто да осъзнаеш, че нещата зависят от нас самите и че никой или нищо няма да ги свърши вместо нас: да приемем без значение дали ни харесва или не, че нашите животи са в нашите ръце.

ПОЗНАЙ КОЙ Е ЛУДИЯТ?

На 17 Февруари се проведе карнавал-протест “ПОЗНАЙ КОЙ Е ЛУДИЯТ?”. Хората се събраха да протестира срещу унищожаването на околната среда и срещу гласуването на изключително малкия процент територии, които ще попаднат в мрежата “Натура 2000” и съответно ще бъдат с известна доза защита от хищните капиталистически интереси. Управляващите показаха за пореден път, че за тях са по-важни личните облаги, които ще получат от застрояването и унищожаването на родната земя, а хората, борещи се за опазването на така скъпата ни природа, ги изкараха едва ли не луди. Протестиращите се събраха в 15:30 пред НДК. Много от хората бяха по пижами (все едно избягали от лудницата) и най-различни шарени костюми. Имаше и доста музиканти, свирещи на тарамбуки, кавали, кларнети. Имаше жонглиращи клоуни и скиори, пързалящи се по плочките и асфалта. След като се събра значителна тълпа от порядъка на 150-200 човека, всички поехме към Витошка. Блокирахме за малко пресечката ѝ с Патриарх Евтимий, докато преминат всички участници в шествието. Тогава се появили и първите полицаи, но не се опитаха да ни спрат, защото вероятно не са знаели, че протестът е неразрешен. Надолу по Витошка имаше много музика, песни, танци, скандирания от рода на “Земята не е за продаж!” и “Капитализмът убива земята!”. Шествието сви към президентството. Там хората се спряха и започнаха да свирят силно. Един полицай дойде и почна да разпитва “кои са организаторите”. Опита се да спре свирещите музиканти, но те продължиха да свирят. Куките вече знаеха, че протестът е неразрешен, а фактът, че сами сме се организирали, ги обърка и не можах да ни спрат. Тогава продължихме по жълтите павета към парламента. И ето на – няколко патрулки бяха застанали на пътя ни и пак се опитаха да ни спрат. След известни разпавии с полицаите, ни пуснаха да продължим, но задържаха трима наши приятели. Изчакахме ги и когато дойдоха разбрахме, че само са им писали предупредителен протокол. Тогава

продължихме и стигнахме до парламента. А там пак песни, танци, скандирания. Голяма еуфория бе обхванала всички. Стояхме около десетина минути и решихме да продължим към сградата на БНТ. Вече имахме и стабилен ескорт от няколко патрулки, които внимателно ни наблюдаваха. Когато пристигнахме на “Сан Стефано” за пореден път се сблъскахме с “пазителите на реда”. Този път обаче момчетата в синьо бяха твърдо решени да ни спрат. Казаха ни, че нямаме разрешение за протест и трябвало да си ходим и да не вдигаме шум. Естествено на никой не му хареса тази идея и продължихме да свирим, пеем и танцуваме, опитвайки се да стигнем до БНТ. Тогава полицаите разкриха истинското си лице. Показаха, че служат на хората, но не на обикновените хора, а на хората с пари. Започнаха да ни изблъскват надолу, но ние не се отказвахме и стояхме там, където си бяхме.

Не е лесно да се направи, но ние успяхме да обиколим Бразилия преди няколко години. От Колумбия отидохме в Аржентина, пътувайки 6 дена с автобус и от там директно към Бразилия. За нас това бе невероятно изживяване. Тук е трудно да направиш турне, защото няма да си върнеш парите, които инвестираш, но пък срещаш много добри хора, които ти помагат с храна, места за свирене и спане. По време на нашето турне срещнахме много страхотни хора, видяхме наистина добри банди и интересни места. Предполагаме, че може да научите много, когато си направите DIY пътуване из Южна Америка.

Каква е ролята на DIY издателските лейбъли? Знаем, че съществуват някои лейбъли в Латинска Америка, които разпространяват и издават музика без да имат разрешение от бандите. Има ли наистина DIY музикални магазини в Колумбия, Венецуела, Боливия, Перу, които да продават CD-R-ки и плочи на международни банди?

Да. DIY лейбълите са доста разпространени сега. Има лейбъли като Dirección Positiva, Persistencia Records, Vendetta Records, Stepdown Records и тн. Тези хора обикновено правят всичко сами и издават главно колумбийски хардкор/пънк банди. Понякога DIY лейбълите правят и международни издания, но те обикновено говорят първо с групите и след това вършат нещата.

Ще разкажете ли за благотворителните концерти, на които сте свирели. Знаем, че сте свирели на много концерти в подкрепа правата на животните...

Свирели сме на много благотворителни концерти, като тези в подкрепа на политическите затворници, организирани от Колумбийския ABC (Anarchist Black Cross), както и на “Verdurada”. Името на този последния концерт е взето от фестивал, който се организира в Бразилия. При нас Verdurada е предимно концерт, свързан с правата на животните, където хората гледат филми, обсъждат тези теми и ядат безплатна вегетарианска храна.

Освен групата, с какво друго се занимавате? Учасствате ли в някой колектив, организация, дистро, група за защита на животните...?

Някои от нас имат лейбъл, наречен “Dirección Positiva” (www.myspace.com/direccionpositiva). Също така сме част от колектива “Contracultura” а някои участват и в колектива “Crimental” (www.crimethinc.com/espanol).

Нещо друго да добавите?

Благодарим ви много за интервюто! Надяваме се това да служи като мост за връзка, както и да научим повече за нещата, които се случват при вас и да разширим международната контракултурна мрежа. Ако желаете, моля посетете нашия сайт:

www.myspace.com/xresgestaex
или ни пишете на xresgestaex@gmail.com

Guerrilla Latina CrimethInc.

Колумбийската хардкор сцена започна да съществува като такава през 1996. Преди това имаше няколко банди, но през тази година сцената се създаде и започна да се развива. По това време някои от нас свиреха предимно неща от рода на NYHC (ню йорк хардкор). Сцената беше ориентирана към “братството, лоялността, обвързаността” ха-ха. След няколко години нещата много се промениха и много групи започнаха пеят на политически теми, които ни засягат пряко и самите концертите малко се промениха. Бяхме шокирани от положението в Колумбия и то много ни повлия. Също така разбрахме за други хардкор общества по света, които преобразяваха сцената в истинска контракултура. Сега хардкор обществото е много разнообразно. Всяка втора седмица може да отидеш на концерт и да откриеш от типичните NYHC изпълнения до силно политизирани и DIY (“Do It Yourself – Направи си сам”) дейности.

Социално/политическото положение тук е наистина сложно. В основата си сегашната ситуация в страната е продукт от дългите години на потисничество и война. Точно сега има две основни Марксовско-Ленински партизански войски, борещи се за власт и националната армия, която се бие с тях и с всички ляво ориентирани движения. Имаме силно авторитарен и опасен президент, който следва политиката на Буш. Най-важният въпрос сега е, че много от конгресмените са в затвора, заради връзките им с военните. Хора от Crimethinc наскоро написаха репортаж на английски за положението в Колумбия и за анархистката дейност тук. Така че ако можете, моля посетете техния сайт и го прочетете (www.crimethinc.com).

Какво ще кажете за национализма, корупцията и нарковойната?

Патриотизмът е една от любимите тактики на сегашния президент. Медиите са пълни с националистически послания и по-голямата част от населението вярва в тях. Както и да е, патриотизмът не се използва единствено от десните, но и от левите партии, които също говорят за него и го използват като начин да защитят суверенитета на държавата. Корупцията е нещо общо за цяла Латинска Америка, политиките използват обществената си власт за да крадат пари. Корупцията в Колумбия е свързана с военните, и по този начин с наркотиците. Нарковойната през 80-те беше свързана с нарко картелите в различните градове, а сега главно е свързана с градския живот, който водим. Въпросът с наркотиците е много сложен и трябва да се анализира от различни перспективи, защото всеки печели от тази “нелегална” икономика. Някои от нас мислят, че главният проблем е в консумацията на наркотици, а не толкова в производството им. Мислим, че евентуално решение би било да легализират наркотиците. Това е много важно, защото сега правителствата на САЩ и Колумбия използват темата за наркотиците като извинение, за да атакуват социалните движения и да поемат контрола над различни територии.

Какво мислите за Симон Боливар и неговата политика?

Симон Боливар свърши доста важни неща. Мислим, че е интересно да се прочетат книгите му и да се разбере за дейността му. В момента правителствата на Венецуела, Еквадор и Боливия се опитват да актуализират идеите на Боливар. Също така и партизаните в Колумбия имат подобна идеология. Както и да е, за нас анархистите, тези идеи не са пръв извор на вдъхновение.

Знаем, че не е лесно да се пътува в Южна Америка. Как това влияе на турнетата ви? Може ли колумбийска банда да обиколи успешно цяла Южна Америка?

Вбесени от това, решиха да покажат властта си и започнаха да арестуват хора наред, явно провокиращи ги с шарения си и красив външен вид и добро настроение. Куките арестуваха четирима 'разхождащи се луди' по изключително груб начин, бяха блъскани, удряни и влачени по земята. В знак на солидарност всички се събрахме и започнахме да скандираме имената им, като настоявахме да ги пуснат веднага. Ченгетата съвсем побесняха и започнаха да ритат и блъскат някои от нас с все сила. Един полицаи се опита да издърпа наш приятел, който непрестанно им говореше да пуснат момичетата и им казваше да не проявяват такава бруталност и насилие спрямо нас. Но в голямата бутаница и блъсканица успяхме да го издърпаме от лапите на ченгето. Наложих се да отстъпим малко назад и пак продължихме да свирим и да викаме срещу куките. Тогава дойде един полицаи и взе на трима човека документите. През това време заплашвахме, че арестуваните ще бъдат пуснати след като “почервенеет чаршавата от бой” (явно защото едно от арестуваните момичета беше с бял чаршав). Тази гениална полицейска мисъл бе на някой си, представил се като “сержант Жечев”. Имаше и редица подобни заплахи и обиди. Решиха да ни сплешват с актове, арести и с полицейско насилие. По време на сблъсъка с полицията през цялото време един полицаи заснемаше лицата на протестиращите. Близо половин час се чудиха какво да напишат като нарушение на момчетата, чиито документи взеха. Накрай написаха акт за нарушаване на общественения ред, защото са свирили на музикални инструменти. След тази случка протестиращите започнаха да се разпръскват, но някои отидоха да вдигат шум пред районното, в което откараха арестуваните, които са били пуснати малко след това. Като цяло този протест протече доста добре. Вдигна се много шум и протестиращите успяха да привлекат доста внимание. Трябва да се борим докрай за нещата, които обичаме и ценим, без значение дали ще ни обвиняват за луди, ще ни наричат терористи или ще упражняват полицейския си терор върхи нас. Не ни е нужно разрешение за това, то иначе ще почнат да ни карат да искаме разрешение и когато ни се ходи до тоалетна. Безкомпромисно ще браним “нашата” природа! Тя не е за продан и не може да се притежава. Природата е за всички – хора и животни!

Борбата продължава!

Групата на Осемте

Г8 е съкращение, което означава **групата на осемте**. Това е специално подбрана групировка, включваща политическите лидери на точно определени осем държави. Това не е институция, няма конституция или устав, няма постоянен секретариат и щаб. Това, разбира се, са най-богатите, мощните и индустриализирани страни в света.

Г8 започва като група от шест държави по време на световната икономическа криза в началото на 70-те години на 20-ти век. Лидерите на тези страни твърдят, че

са се събрали, като водещи нации, за да се справят с кризата и да поддържат световна стабилност. Разбира се, това е стабилност, която гарантира, че те ще запазят властта си, поставяйки своите интереси на първо място. Това бута световната икономика в посока, която засилва властта на частните и корпоративни интереси, за сметка на демократичните и колективни интереси.

Членове на Г8 са САЩ, Великобритания, Франция, Германия, Италия, Япония, Русия, Канада, както и президентът на ЕС. Г8 провежда ежегодни срещи, на които се обсъждат най-различни теми. Дискутират се теми като сигурност, търговия, връзки с развиващите се страни, други международни теми, както и някои вътрешни теми, като трудовата заетост например.

Важно е да се разбере, че срещите на Г8 не са форум за определяне на политики, чрез които ще се решат проблемите. Те са време, през което лидерите се сближават и изграждат здрави връзки, позволяващи им да имат по-голяма съвместна власт.

Свързането на тези държави и неравното им въздействие върху международни институции като Световната Банка и МВФ, гарантира, че техните интереси ще властват и управляват световния ред.

Срещите на Г8 винаги са били център и огнище за протести и алтернативни срещи. Всяка година протестите се разрастват и засилват, принуждавайки Г8 да провежда срещите си на по-отдалечени и труднодостъпни места, с постоянно нарастващи разходи за сигурност.

Тази година срещата на Г8 ще се проведе от 4-ти до 7-ми Юни в германското курортно градче Heiligendam, което се намира в близост до Роцок. Същевременно лявата мобилизация против срещата на Г8 тече с пълна сила.

Да спрем Г8 в Германия 2007!!!

За повече информация:

www.dissent.org.uk

<http://bulgaria.indymedia.org/newswire/display/15050/index.php>

DISSSENT!G8
NETWORK OF RESISTANCE AGAINST THE

Интервю с Res Gestae

Страхотно е да разговаряме с група от Колумбия. Първо бихте ли се представили? Кой на какво свири? Имали ли сте промени в състава?

Добре, това е настоящия състав на Res Gestae: Montag – китара, Max Power – китара, Sara – вокал, Dark Soul – барабани, Paria – бас. Преди бяхме четири човека, но преди 3 години добавихме втора китара (Max Power), също така сменихме един вокалист и един барабанист.

От колко време сте заедно?

5 години.

Наистина ли всички сте вегетарианци и стрейт еджъри*?

*(стрейт еджът е начин на живот, изключващ алкохола, наркотиците, безразборния секс и саморазрушаването на човека)

От много време сме вегетарианци и продължаваме да бъдем такива. Също така, когато създадохме бандата всички бяхме стрейт еджъри за дълъг период от време, но сега вокалистът ни вече не е еджър. Това е типично за повечето стрейт едж банди по света, но ние решихме, че е по-добре да продължим да свирим с нашия вокалист, вместо да си търсим нов, само защото той е променил своята позиция спрямо алкохола. В този смисъл стрейт еджът е много важен въпрос за някои от нас в Res Gestae, но не е основния фокус на групата.

А какъв е той? Какво е посланието на песните ви?

Текстовете ни са свързани главно с общественото и политическото положение в Колумбия. Говорим директно за гадните неща, които се случват тук: полицейските репресии, военната дейност и тн. Също така имаме текстове, подчертаващи нашия стремеж за създаването на свободно общество и култура, колективен начин на живот, където йерархията и потисничеството са сведени до минимум. Точно сега пишем текстове за различни неща, които се случиха през последните няколко години. Например наскоро написахме текст за 15 годишен анархист, който бе убит от полицията по време на демонстрация по случай 1-ви Май.

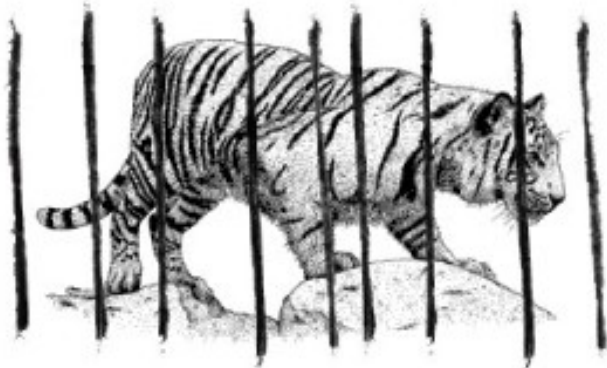
Ще ни разкажете ли за колумбийската хардкор сцена и за социално/политическата ситуация в момента във вашата страна. Кажете накратко какъв е всекидневния живот на младите хора там.

Помислете, преди да купите билет за себе си и детето. Все още ли искате да го научите на състрадание към по-малките ни братя и сестри?

По названието може да ни се стори, че зоопарковете са предназначени за това, да могат животните спокойно да се разхождат в тях. Но това е само табелка, прикриваща истинското предназначение на зоопарковете. Хайде да не се страхуваме и честно да си признаем, че зоопарковете се създават, за да може да се печелят пари от посетители. Това е, на първо място, развлечение за хората, не сте ли съгласни? За животните това е тежка повинност, траеща цял живот.

“Зоопарковете са нужни, за да се запазват изчезващите животни!”- ще възразите вие. Аха, значи рекламата е била успешна. Та така, зоопарковете помагат за съкращението на популациите на изчезващите видове в дивата природа. Специално за зоопарковете се залавят представители на Червената книга, вместо да се усилва охраната на местообитанието им. Може ли някой да приведе поне един пример, когато размножени в зоопарка животни от списъка на Червената книга са пускани обратно в природата? Не? И как тогава зоопарковете помагат на изчезващите видове? Това е все едно да хванете рядка пеперуда и да я затворите в буркан, за да си я държите въщи на перваза. Още повече, статистиката показва, че при залавянето на диви животни, едва 20% оцеляват, за да достигнат до “затворническите си килии”. Тоест, за да може зоопаркът да стане обладател на два делфина, трябва да се хванат минимум десет: Някои умират веднага, от стреса по време на залавянето, другите не достигат живи, умирайки по време на транспортирането им, а друга част умира на мястото, не преживявайки смяната на средата на обитание и раздялата с родните си. По правило, на зоопарковете са нужни млади животни, които още дълго ще носят приходи. Не е нужно да си експерт, за да разбереш, какво коства на популацията на редките видове, отнемането от състава ѝ на най-силните и способните да дадат потомство екземпляри. Зоопарковете, не дават всичко на показ. Те се опитват да скрият голяма част от дейността си от очите на посетителите. Не мисля, че някой, който е жертвал някаква сума, за да отиде на зоопарк, би го направил отново, ако знаеше, че зоопарковете търгуват със своите животни. Не просто ги обменят помежду си, не ги продават в зоомагазини (макар че има и такива прецеденти), а ги продават на научни лаборатории за провеждане на опити. Само по официални данни Московският зоопарк продава в САЩ на медицински лаборатории своите маймуни. За американските вивисектори е

доста по-евтино да купуват маймуни от зоопарка, отколкото да финансират хващането на същите маймуни от тропическите джунгли. Явно, сред собствениците на зоопаркове не са останали хора, които наистина обичат животните. Не ходете на зоопарк! Не подкрепяйте и със стотинка унищожението на природата и измъчването на животни!

Солидарност

Сърцето на анархията е солидарността - взаимопомощта между хората. Докато капиталистите-единаци виждат себеподобните си като потенциални врагове, анархистите гледат на другите като потенциални приятели и съюзници. Солидарните действия са средство за материализиране на потенциалните приятелства. Най-бързо се печелят приятели, като помагаш на хората. Всеки един от нас има някакви ресурси, които може да сподели - нещо, което е нужно на някой друг.

Например ти принадлежиш на общност от предимно млади, бели анархисти, а на улицата полицията хладнокръвно е застреляла чернокож мъж. Можеш да се свържеш със семейството му и да събереш пари за тях или да изпишеш целия град с графити с неговото име, за да не бъде прикрит случая.

Или да кажем, ти си университетски професор и разбираш, че дадена общност ще бъде изселена от земите им заради една петролна компания. Едва ли ще ти коства много да дадеш на хората трибуна, за да огласят проблема си, да организираш пътуване на студенти до земите им, за да видят какво става или да настояваш университета да бойкотира петролната компания.

Никой не може да направи всичко, но всеки може да направи по нещо !

Солидарността започва от въщи

Когато обмисляш възможностите за солидарни действия, никога не подценявай своите сили. Никой живот не е толкова обикновен, ничии умения не са толкова ограничени и никоя дарба не е толкова скромна, че да не може един човек да е в помощ на друг. Най-важната форма на солидарност е ежедневната: наглеждането на нечии деца, оказване на емоционална подкрепа, споделяне на храна и предмети от първа необходимост. Едва ли ще наречеш "акция" това да прекараш вечерта грижейки се за децата на съседа, но именно тези обикновени нужди правят възможни общностите на съпротивата. Всекидневните дела, в които сме надеждни приятели, нежни любовници и смели съюзници са есенцията на революцията.

Много от сблъсъците между капитала и местната общност не са окичени със слава, романтика и блясък, но това не ги прави по-малко важни. Ако всички се преместим в Чиapas, за да се присъединим към борбата на сапатистите и зарежем борбите в нашия собствен двор, тогава шансовете за глобална промяна намаляват значително. Всъщност, самите сапатисти едва ли имат нужда от твърде много анархисти, скитащи около селата им и постоянно губещи се в джунглата. Както те казват: нужни са революционери, които да се борят със системата навсякъде. За един млад бял студент, помощта, която е оказал като е превел на английски исканията на няколко испаноговорящи работници, отваря един изцяло нов свят по същия начин, по който един изтощен сапатистки боец открива романтиката в това да защитава вековните планински общности от въгледобивните компании.

Може би има нещо, sluвaщo се по-надолу по твоята улица. Може би ти си единствения човек, който знае за това и може да помогне: не пропилявай шанса си като фантазиращ как помагаш на революционерите на другия край на света. Ако се

заемеш с локалния проблем достатъчно сериозно, той може да се разчуе на далеч и тогава може би от другия край на света ще са готови да ти се притекат на помощ.

На път

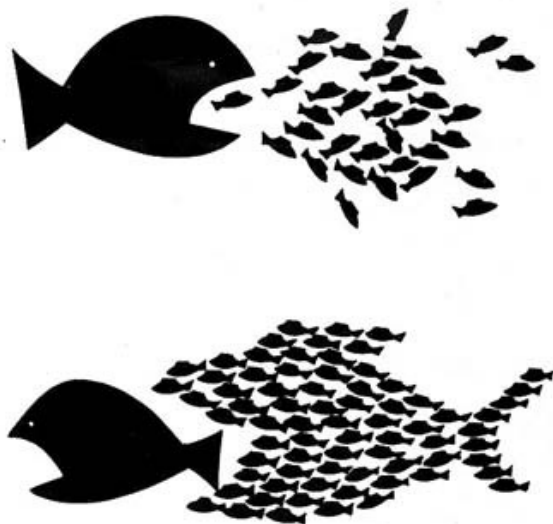
Солидарността у дома е важна - тя е едно добро начало, но понякога е също толкова важно да помогнеш на някого далеч от вкъщи. Това може да донесе нови идеи и богат опит.

Големите разстояния и многото време за пътуване често обезкуражават хората да участват в солидарни акции някъде далеч от вкъщи. Да не забравяме и финансовите разходи. Но като анархисти знаем, че пътуването може да е доста евтино и леснодостъпно. Наличен е богат арсенал от начини за придвижване - от автостоп до масово качване във влаковете без билет. Ако нямаш постоянна работа това се оказва плюс в случая - разполагаш с много свободно време. По-трудно е, когато се налага да се пътува със самолет през океана, тогава проверете за някакви отстъпки от цената - примерно за студенти. Ако някой притежава кола, може цяла група активисти да се придвижи с нея - може да спите в нея, когато няма друга възможност.

Много хора мислят, че незнаенето на чужд език е пречка при оказването на солидарност на територията на други народи. Всъщност за много акции не е нужно да знаеш местния език, достатъчно е да си част от група, в която поне един човек може да превежда. Разбира се, където и да отидеш, винаги има възможност да научиш малко от езика и обичаите на място, ще се намерят местни хора, които с желание ще ти помогнат. Ти също можеш да им кажеш това-онова за мястото, от което идваш.

Трябва да знаеш обаче, че много неща, с които си свикнал и не им обръщаш внимание, ще предизвикат друга реакция на други места. Примерно, бялата кожа на много места по света се свързва с "богатите туристи" и не се учудвай, ако разни хора те молят за пари, без да знаят, че там, от където идваш, ти си безработен, и твоята

единствена работа е революцията. В някои култури, сексизмът е толкова дълбоко вкоренен (за жалост), че може да не ти обърнат достатъчно внимание или да те игнорират ако си от женски пол. Друг пример - активистите в нашето общество са младежи, докато в някои общности най-възрастните се борят най-самоотвержено, докато техните деца и внуци все повече възприемат "американския начин на живот". Говори с хора, които са били на мястото, където отиваш, събери информация, не позволявай незнанието да попречи на твоето намерение да изразиш своята солидарност.

Това е – унизителна и болезнена процедура, наричана от хората “дресура”. Вие някога замисляли ли сте се защо спряха да използват думата “укротител” по отношение на артиста в цирка? Правилно, защото тя най-точно отразява процеса на превръщането на дивото животно в “циркова звезда”. Животните в буквален и преносен смисъл ги чупят, за да достигнат нужния резултат. На цирковите ветеринари нерядко им се налага да отърват животни от резултатите от побой и други методи на дресировка. Така например - мечката смешно въргайки се да танцува “Калинка”, я слагат върху метална повърхност, включват музиката и нагряват желязото до нетърпима температура. За да не си изгори лапите, на мечката и се налага да сменя краката, стъпвайки от един на друг. Рефлексът се укрепва с малко повече от един такъв урок. Мечките не са чак толкова послушни създания, затова те най-често биват пребивани от укротителите.

Слоновете се дресират с не по-малка доза жестокост. Ако обърнете внимание, по време на представлението на тези мирни гиганти, към тях нерядко допират пръчка с пухкави конци накрая. Малко знаят, че в пухчето е скрита остра кука, с която бодат слона по най-чувствителните му места, по главата и под мишниците, ако не побърза да изпълни запланирания трик. На огромни мъчения се подлагат и конете в цирковете. За да могат достатъчно дълго да застанат на задни крака, към половите им органи се пуска електрошок в момента, в който дресьора рязко хвърли ръце нагоре. От страшната болка конят се извива на задните крака. Ако конят отпуска предните крака преди укротителят да си е свалил ръцете отново прилагат електрошок. И така до получаването на необходимия за номера резултат.

Това е – отправяне към “сметището на историята” на остарелите или станалите агресивни животни. Някой някога питал ли е дресьорите къде дават питомците, когато вече не им стигат силите, за да изпълняват пред публика? Къде се намира онзи санаториум, където четериногите “артисти” се наслаждават на честно “заработената” слава и законната пенсия? Отговора ще намерите, ако посетите музея за препарирани животни. На цирковите “пенсионери”, по правило, е запазено място в колекцията на такива музейчета, в някое малко смрадливо зоопаркче, или при някой частен “любител”, който за да привлече посетители слага животното в клетка на бензиностанция близо до поътните ресторанти, в курортните градове и във вилите си. Да издържаш “неработещ” тигър или мечка – твърде скъпо за цирковия бюджет. Е добре де, има ли други циркове, ще питате вие. Логичен въпрос. Да, има. Циркове, където няма диви животни, и където артистите демонстрират именно своите способности, а не единствената възможност да измъчват диви животни, за да утешат публиката.

В Англия например, в повечето градове са забранени представленията на циркове, където в номерата се използват диви животни. Все още ли ви се ходи на цирк?

На пазар:

Пазарувайте по-малко – само най-необходимото. Носете със себе си собствена чанта, когато ходите да пазарувате.

Търсете продукти с по-малко опаковане

Купувайте органични плодове и зеленчуци, памучни дрехи и конопено-фибрени продукти.

Не купувайте бутилирана вода ако течашката ви вода е безопасна за пиене – транспортирането на водата, от нейния източник до рафтовете в супермаркетите, е свързано с голяма загуба на енергия. А също така пластмасовите и стъклени бутилки допринасят до вече огромните купчини с боклуци, които произвеждаме. Информирайте

се за вашата течашка вода като попитате общината. Ако купувате бутилирана вода, купувайте я от местен производител (прочетете на етикета) и купувайте вода, която се бутилира в рециклирано стъкло или пластмаса.

Използвайте почистващи продукти, които могат да се разграждат, така че химикалите да имат по-малко негативно влияние върху почвата и водната система.

Ако си купувате домакински уреди, изберете тези, които са с най-голяма енергийна ефективност.

Използвайте рециклирана хартия

Истината за цирковете и зоопарковете

Мислите си, че циркът е само весели клоуни, гъвкави акробати, изкусни фокусници, шарени костюми и ярки светлини? Храбри дресьори и послушни тигри? Коне с красиви юзди, слонове, балансиращи на огромни топки? За съжаление, не е само това.

Това са също откъснати от майките си, едва ли не от първия ден, малки на животни – дресировката започва от ранно детство, възрастните не се поддават на дресура. Често, за да се получи нужния “екземпляр” на представителя на дивата фауна, майката бива убивана, нито една майка на света няма да даде малкото си без бой. Документирани са случаи, когато цирковете купуват животни от “Червената книга”, хванати от браконieri.

Това е – самота в тясната клетка в продължение на целия цирков живот. В цирка, особено в пътуващия такъв, няма необходимото пространство, за да могат животните свободно да се движат. Слоновете се приковават с вериги към стената, за да нямат възможност да ходят. Арената е единственото място, където те могат поне някак да се разгъпчат.

Това е – постоянен стрес заради пътуванията. Гастролирането – най-вече чрез него печелят цирковете. За да спестят от пътуването, животните се превозват по най-евтиния начин, необезпечавайки необходимата защита при транспортирането им.

Предлагайки умения и ресурси

Веднъж готов за действие, помисли с какво можеш да помогнеш. Достъп до компютър или превозно средство, познания за това как да общуваш с медиите - неща, които приемате за даденост, ако живеем в Северна Америка или Европа. Но неща, които могат да се окажат жизнено важни при оказването на помощ на други общности.

Понякога единственото, което е нужно, е да се застане в някое освободено пространство, заплашено от унищожение от властите - скуота, обществен център, градина. Може да се налага да отвлечеш вниманието на агресорите, да им се противопоставиш открито или да разпространиш информацията за действията им. В други случаи просто се налага да дадеш едно рамо на борещите се - да приготвиш храна за тях, да наглеждаш децата или дори да пасеш овце :)

В някои части на света, можеш да помогнеш дори само с това, че се явяваш като чуждестранен наблюдател. Не са нужни никакви специални умения за това - просто да си там и да наблюдаваш какво се случва. На места като Палестина и Чиapas, силите на реакцията не са толкова сигурни в действията си, когато знаят, че са наблюдавани.

Светът е пълен с борби, които не получават нужното внимание, затова основни познания в журналистическата работа може да се окажат безценни. Това може да включва много неща - пускане на информация по интернет, изпращане на съобщение до официалните медии, заснемане на филм. Много притиснати до стената общности не могат да си позволят да закупят видео камера, компютър и друга необходима техника, затова добре дошло за тях ще е ако можеш да предоставиш по един или друг начин нужното. Самите технически умения също са ценен ресурс. **На каквото и да си способен, някой някъде има нужда от твоите умения.**

Контакт

Да влезеш в контакт с хората, на които искаш да помогнеш понякога си е предизвикателство само по себе си. За щастие понякога други групи вече са влезли във връзка с тях, съществуват и международни солидарни мрежи, които осигуряват нужната информация - телефонни номера и мейл адреси. На много места интернет не е толкова леснодостъпен, така че се пригответи за дълго чакане на отговор на твоя имейл. Много групи са претрупани от работа и действат на границата на своите възможности - затова може да са загубили информацията за контакт с теб, да не са успели да ти пратят отговор или просто да са забравили, че идваш, макар да имат огромна нужда от подкрепа.

Някои нетърпеливи за действие анархисти може да бързат да се включат в борбата, но винаги е по-добре да изчакаш за напътствия от местните, отколкото да се хвърлиш с главата напред в нещо, което не разбираш напълно. Не се притеснявай да попиташ директно хората какво очакват и от какво имат нужда. Обикновено няма да те натоварят с най-важната и значима работа, първо ще искат да видят на какво си способен и дали могат да ти имат доверие. Помни, че много хора са имали лоши преживявания заради несериозни, самовлюбени радикали. Бъди търпелив и прояви уважение. Изпълнявай съвестно това, за което те помолят и с времето ти ще станеш надежден съюзник, и истински приятел с тях.

Извън контекста

В най-общия сценарий, някоя корпорация или някое правителство изолира и смазва дадена общност. Последното нещо, което искат е някой външен човек да се появи на мястото на действието и да им се противопостави. Понякога дори само двама-трима активисти дошли от чувство на солидарност са достатъчни, за да объркат плановете на властта и да спасят общността.

За жалост нещата не винаги са толкова лесни. Никога не тръгвай с убеждението, че местната общност е една хомогенна група от хора. Тя е съставена от широка гама индивидуалности с различни виждания. Предпазвай се от идеализиране на народа, както и от пълното му отписване. Отдели време (ако е възможно), за да се запознаеш с индивидите, с които се надяваш да действаш заедно - това е най-добрият начин да разбереш ситуацията.

Може да се случи властта да си е осигурила по един или друг начин благосклонността на част от населението (подкупи, обещания за нови работни места и т.н.). Това води до объркващи ситуации при които някога обединената общност се раздира от вътрешни борби. Понякога е трудно да се разбере коя е правата страна. Ако не разбираш вътрешната динамика на случващото се или самите хора те помолят да си тръгнеш, няма смисъл да оставаш повече - на този етап няма с какво да помогнеш. Помни, ти лесно ще се прибереш у дома, но ако си действал необмислено, ефектът от твоите действия може за дълго да пречи на местните хора. Преди да предприемеш нещо се постави на тяхно място.

Но не подценявай и другата възможност - колко радикални "обикновените" хора могат да бъдат. Може би невинно изглеждащият либерал тайно мечтае да нахлуе с гръм и трясък в парламента. Може би онзи стар човек там някога се е бил в ръкопашна схватка с армията. Може би те ще покажат (отново) своя радикализъм - дай им възможност.

Бъди последователен

Нужно е да изградим мрежа за взаимопомощ, която да оцелее през години на репресии. Няма да спомогне, ако си се захванал с работата по случайност, между другото. Нужни са постоянни връзки и дълготрайни взаимоотношения. Опитай се да свържеш помежду им местни групи и инициативи, които се борят с различни проблеми. Разказвай за борбите на други хора от други места. Понякога хората по-лесно се включват в местните борби след като са чули за подобни неща, случили се в друг край на света.

Можеш да изразиш своята солидарност с хора на хиляди километри от теб и без да пътуваш до тях. Може да организиращ видео прожекции в твоя град или да поканиш хора, които могат да разкажат какво става в някоя бореща се общност. Може да организиращ благотворителни събития, за да събереш малко средства за нуждаещите се. Може да организиращ демонстрация пред посолството на чуждата държава, където е засегнатата общност. Ако няма посолство в твоя град, може би има представителство на някоя фирма от страната, може би самата фирма е замесена в извършваната несправедливост. Тогава покажи ясно отношението си към тях с бойкот на продуктите им, блокади на сградите, саботажи.

Съвети за екологично ежедневие

В дома:

Изключвайте всички електроуреди (телевизори, стерео уредби, лампи...), когато не ги използвате. Дори и малката червена лампичка, показваща, че са на режим standby, харчи енергия и съответно допринася за глобалното затопляне.

Пестете водата:

- Спирайте кранчето, докато си миете зъбите.

- Събирайте водата, с която миете зеленчуците, за да поливате цветята и другите растения във вашия дом.

Попитайте местната управа дали има място, в което се събират автомобилните акумулатори и другите опасни отпадъци.

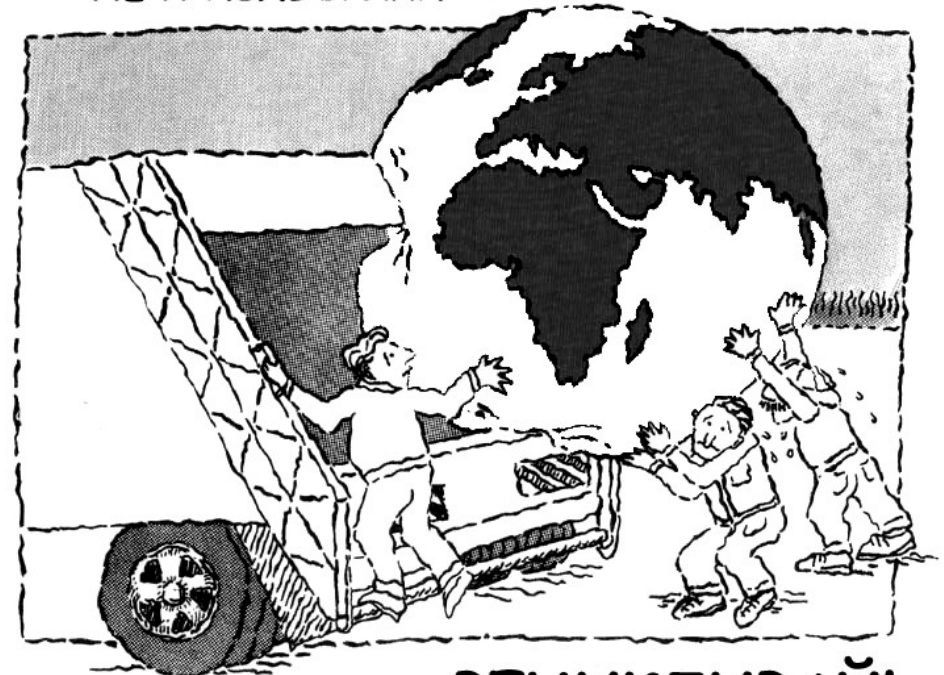
Рециклирайте хартиените, стъклените, пластмасовите и други отпадъци. Ако не съществува система за разделно събиране и рециклиране на отпадъците, призовете местната управа да изгради такава.

Използвайте презареждащи се батерии.

Изпращайте електронни картички по интернет вместо хартиени.

Помогнете за намаляването на отпадъчния поток – не използвайте продукти за еднократна употреба (пластмасови чаши, чинии, вилници ...)

НЕ Я ИЗХВЪРЛЯЙ -

РЕЦИКЛИРАЙ!

дълго спускане) си струва да се качите на каквото и да е - шансът да подобрите позицията си е голям. Ако е тъмно, не е лошо да попитате водача за осветеността на мястото, до където може да ви закара и наличието на КАТ в близост до него, през нощта това е просто незаменимо. При нощен стоп, даже и до местоназначението на колата да остават още доста километри, а вие видите осветен пост на КАТ по-добре е да слезете там, отколкото да попаднете на тъмна скоростна позиция. Градовете могат да се разделят на такива имащи околоръстно шосе и на такива, които нямат. Естествено, първите са много по-удобни за автостоп и в такъв случай трябва да се движите по околоръстното, без да влизате в града. Някои градове имат околоръстен път, който не се ползва с популярност сред водачите - всички карат направо през града - това можете да разберете от разговора с возещият ви към града водач или от голямата разлика в количеството автомобили. Понякога околоръстното с времето се превръща в обикновена градска улица. Градовете без околоръстен път обикновено имат ясно изразена основна улица, често явяваща се магистрала - в този случай стопа през града е облекчен, ако схемата на преминаване през града е сложна, понякога е по-лесно да се използва автобус. Педварително питайте возещия ви, дали мястото, до което отива, се намира далече от изхода на града. Ако не - смело пътувайте до края; ако да, в случай, че града не е голям и се намира на важна магистрала е по-целесъобразно да слезете от колата няколко километра преди началото на населеното място или даже пред входната му табелка и от там да продължите да стопирате преминаващите машини.

Приятно пътуване ☺

Без значение какво конкретно правиш, не губи от поглед целта да изградим глобална солидарна мрежа. Всички сме заедно в борбата. Солидарността не е благотворителна работа. Самият ни живот зависи от успеха на обединените ни действия срещу капитализма. Нека борбите на хората да са толкова важни за теб, колкото и за тях - и нека те разберат това.

Автостоп

Позиция

Позиция се нарича мястото, където се стопира. Позициите биват добри и лоши, което се определя най-вече от два критерия: удобство за спиране и време за забелязване на стопаджията от водача. Колкото по-рано те забележат и колкото е по-улеснено спирането на превозното средство, толкова по-добра е позицията. Важно: 1) ниската скорост на колите очевидно е най-важното (отлично - голям бавен завой); 2) наличие на места за спиране (добре - широка отбивка или многолентово неоживено шосе); 3) удобства при спиране (лошо - спускане или заледен участък от пътя, добре - сух асфалт); 4) удобства при потегляне (лошо - дълбок сняг, добре - утъпкан пясък; лошо - нагорнище, добре - хоризонтален участък). Всички позиции на нагорнище или надолнище са неудобни, приемлив вариант е гребена на хълм (малка скорост на изкачващите се автомобили и възможност за бързо набиране на скорост при спускането). По правило се считат за отлични позициите след различни изменения в условията на движението (постове на КАТ, железопътни прелези, големи дефекти в покритието, ремонт на пътя). Изострянето на вниманието, свързано с преминаването на тези особености, както и малката скорост способстват за по-лек стоп. Разбира се трябва да се стопира след тези изменения, иначе цялото внимание на водачите ще бъде насочено към съответното препятствие, а вас няма да ви забележат. Всички завой

са удобни за автостоп, особено левите, при стопиране на десен завой можете да се отдалечите на 10-15 метра след края на завоя и да стопирате там - така на водача няма да се налага да завърта волана, завоят съвсем логически завършва с вас. През нощта критерий за добра позиция се явява осветеността, присъстваща обикновено близо до постовете на КАТ и прелезите, както и в населените места. Най-добре е да се застане малко след стълба за осветление, така ще бъдете осветени в лице, а не в гръб. Въобще, стопирането в населени места, при възможност пеша да се излезе от тях, не е най-добрият вариант, макар че през нощта осветената позиция, да речем, след последния осветен стълб от населеното място обикновено е за предпочитане пред неосветената такава, до табелата за края на селото или града. Самата табелка поначало има голямо ритуално значение, след нея започва трасе, което освобождава от градските комплекси. През зимата позициите се влошават - отбивките често не се чистят от снега, нерядко даже пътната част е свита до жалки размери, особено извън магистралите - понякога има само два улея оставени от коли в рохкавия сняг. При стопиране в такива условия внимавайте дали няма движение на транспортни средства и в двете посоки. При подобни ситуации за изненаданите водачи често изборът е челен удар с насрещния автомобил или със стопаджията. В тези ситуации най-добре е предвидливо да се оттеглите към някоя отбивка и да стопирате там. Избирайте позиция отчитайки възможностите на автомобилите да потеглят отново - през зимата това е особено важно.

Техника

Техниката на стопиране на опитния автостопаджия се отличава от техниката на неопитния единствено по наличието на зрително общуване с водачите на МПС, а това се постига чрез: жест, стойка, движение. Най-главното - стопаджията трябва да изглежда като част от трасето, а не от прилежащите му територии, независимо дали това е пусто шосе или оживена, пълна с хора централна градска улица. Същността на жеста за стопиране съвсем не е в свития юмрук с вдигнат палец, нито в отворената длан, основното е - жестът трябва да спира. Всъщност жестът на катаджията, плавно спускащ стоп-палката, с това е и добър - изпълнен е с увереност - точно тази увереност обикновено не достига на излизачите за пръв път на трасето. Комплексите, които трябва да се преодолеят, не са никак малки. За успешно спиране на кола съвсем не е задължително да застанеш на средата на пътя, освен, че така само ще изплашите шофьора, то е и доста опасно. Когато стопирате, демонстрирайте на водача, че стопирате именно него, гледайте го в очите - в противен случай всичките ви опити за автостоп ще останат без отзвук. Не се напъгайте. Ако потокът е голям, не се стремете да стопирате всяка кола - по-добре "работете" върху всяка трета. Старайте се да не вдигате ръката си твърде рано - това изглежда идиотски, в същото време трябва да дадете на водача малко време за реакция; уловите нужния момент - не е трудно да го почувствате. При слаб поток може, стопирайки, да правите крачка

към преминаващия автомобил. Не се отдалечавайте много от пътното платно, обаче не трябва да забравяте и за необходимостта от разминаване между насрещно движещите се товарни камиони - често на тесните двулентови пътища два ТИР-а могат да се разминат само като стъпят на банкета. А сега - за нощната техника. Тук факторът наличие на подходящо оборудване може да се нарече определящ, в противен случай придвижването може да се превърне в лотария. През нощта стопът на скоростна позиция се прави примерно така: докато автомобилът се намира на достатъчно голямо разстояние от вас, присветнете няколко пъти с фенерче - след като забележи примигването водачът ще намали скоростта и ще ви наблюдава, очаквайки по-нататъшните ви действия. Изчакайте спокойно докато машината се приближи на разстояние, при което няма да държите ръката си вдигната дълго време. Стопирайте спокойно. Заедно с това може и да мигнете с фенерчето. В началото, поради неувереният ви жест, повечето коли стопирани от вас ще дават газ, въпреки че вече са почти спрели. В подобни случаи помнете: все пак те с нищо не са ви длъжни. Внимавайте, нощно време заслепяващите светлини на насрещните машини правят зоната за разминаване доста широка. При заслепяващ насрещен поток дори автостопаджия с добро снаряжение е труднозабележим, а човек в тъмно облекло се забелязва едва на няколко метра пред автомобила. Внимавайте - през нощта на болшинството от качилите ви на стоп водачи им се спи и разчитат на това, че вие ще ги държите будни с весел разговор. Да спите в автомобил през нощта е просто срамно, а също така и опасно. Зимата предизвиква силно влошаване на пътните условия поради тъмнината (нощта е по-дълга от деня) и поледиците. Зимният стоп за разлика от летния увеличава времето за реакция (по-рано вдигате ръка, по-отдалече натискат спирачките, по-късно спират), и най-важното - студ, мोगъщ и ужасен. Техника за стопиране по двойки. Не трябва и двамата да вдигате едновременно ръце - това изглежда глупаво, в същото време този, който не стопира трябва да стои, демонстрирайки готовност за действие, а не да спи върху раницата си. Придвижването на двамата по трасето "надолу по течението" в търсене на добра позиция става така: единият остава на място и продължава да стопира, а вторият се придвижва няколко десетки метра, без да излиза от зоната на видимост и продължава да стопира; първият се придвижва още N метра след втория и отново стопира и т. н. - докато стигнат до добра позиция. При интензивен поток единият стопира, а другият отива и говори със спрелите водачи. При нощно придвижване докато единият пробутва на шофьора противосънни историйки, другият може да спи, без да го демонстрира, разбира се, защото това провокира съненост у водача. Не е лошо ролите да се сменят от време на време.

Тактика

Най-основните и най-прости тактически правила са - да не се напуска добрата позиция с първия местен автомобил, радвайки се на мигновеното му спиране, предварително да се избира мястото на слизване, интерпретирайки собствените си знания, информацията, която сте получили от шофьора и пътните условия. Например: водачът ви казва, че може да ви закара до забутан завой, водещ до родното му село, а двадесет или тридесет километра преди него има чудесен железопътен прелез - в този случай без всякакво съмнение трябва да слезем на тази отлична позиция, а не на неизвестния завой (макар че и той може да се окаже не лош). И обратно - ако се намирате на посредствена или откровенно шибана позиция (от типа на идеално права отсечка след